

DORINȚA DE VINDECARE

Dumnezeu care cunoaște toate, suferința și viața fiecăruia, ca și credința, smerenia și răbdarea celui care suferă, are inițiativa vindecării omului, chiar dacă omul nu mai cere vindecare, pentru că timpul și locul vindecării intră în hotărârea Sa. După căderea omului în păcat, prin neascultarea de porunca lui Dumnezeu, diavolul a căpătat putere asupra tuturor celor ce săvârșesc păcatul, mai mult chiar prin îngăduința lui Dumnezeu, el poate ispiti și pe cei fără păcat, așa cum arată Sfânta Scriptură cu dreptul Iov. Însă, Dumnezeu nu îngăduie nimic fără rost, căci omul biruind ispita diavolului și aceasta tot cu ajutor dumnezeiesc, este răsplătit de Dumnezeu pentru suferința și răbdarea sa. Stăpânirea și influența celui rău asupra omului se manifestă prin necazuri, boli trupești, pentru că nimic nu-l încântă mai mult pe diavol decât chinurile și cruzimile, pe care le aduce asupra creației lui Dumnezeu. Suferința se manifestă mai întâi în suflet și apoi în trup, pentru că sufletul este cel care pierde mai întâi harul dumnezeiesc, prin înclinarea lui spre cele trupești și uitarea celor dumnezeiești și apoi această pierdere a harului lui Dumnezeu prin păcat se arată și în trup prin suferințe. Pentru că omenirea se zbatea în această stare căzută și nu se putea ridica nicidecum, Însuși Fiul lui Dumnezeu Și-a însușit Sesi natura umană, pentru două motive. Dumnezeu prin această natură omenească asumată de El, realizează înfrângerea morții, a stricăciunii și a pizmei pe care pricinitorul tuturor răutăților le avea împotriva omului. Toată făptura beneficiază de purtarea de grijă a lui Dumnezeu, dar cu atât mai mult omul, pentru care Dumnezeu a făcut toate, el fiind coroana creației divine, sau cum spun Sfinții Părinți că lumea a fost făcută pentru om, iar omul pentru Dumnezeu. Păcatul este pricina tuturor relelor și a suferințelor de pe fața pământului. De aceea, până când

nu ne întoarcem la Dumnezeu cu toată inima noastră, cu sinceritate, suntem căzuți în blestemul dumnezeiesc. Acum este timpul să strigăm cu stăruință și cu credință la Dumnezeu. Să venim la Sfânta Biserică, să facem rugăciuni ca să dezlege Dumnezeu legăturile diavolului făcute cu învoirea noastră. Să ne dezlege Mântuitorul păcatele când ne spovedim și atunci vor înceta supărările și se vor opri toate suferințele din casele, sufletele și trupurile noastre. Grija de suflet să fie în fruntea tuturor celorlalte griji și osteneala cea mai de seamă să fie pentru mântuirea sufletului. Să ne întărim credința, să cultivăm smerenia, să înmulțim rugăciunea, să ne întărim răbdarea în timpul încercărilor și să facem milostenie. Să ne rugăm Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos să ne dăruiască bucuria ajutorului Său pentru a săvârși fapte bune, spre slava Preasfintei Treimi și spre a noastră mântuire.

Iubirea înseamnă libertatea asumată

Iubirea este cea mai mare expresie a libertății interioare pe care o are omul și care dă forma libertății exterioare în care crește vie orice societate. Pentru că, atunci când iubești, în primul rând respecti și te respecti și nu te privești pe tine ca măsură și început al tuturor lucrurilor. În încercarea aceasta de a defini iubirea ca exercițiu al libertății, Fericitul Augustin dădea cea mai completă definiție acestui sentiment, care le cuprinde pe toate, într-un îndemn pe cât de curajos, pe atât de dumnezeiesc: „Iubește și fă ce vrei!”. Acest îndemn este unul de a ne face din iubire un mod de a trăi și de a ne privi viața și viitorul. Asumându-ne iubirea ca fel de a fi, ne asumăm libertatea în cel mai înalt nivel, când a face ce vrei echivalează la modul absolut cu a face ce trebuie. Pentru că, atunci când iubim, nu ne mai permitem nici excesul, nici ura, nici egoismul, ci doar puterea de a ne bucura pentru ceilalți și de a ne jertfi pentru ei. A ne asuma iubirea ca mod de gândire înseamnă a nu mai fi mărginiți în propriul egoism, ci a deveni conștienți că tot ceea ce facem și gândim trebuie să facem avându-i în minte pe cei din jurul nostru și pe cei care vor veni după noi. Iubirea garantează prezentul, dar mai presus de toate pregătește cu grijă viitorul. Iubirea rămâne proiectul personal al fiecăruia, pe care trebuie să îl asumăm cât mai mult în ființa noastră și să îl traducem în fapte de viață, care vor da în final și măsura societății în care trăim. Exercițiul acceptării celui alt este esențial în construirea unei atmosfere sociale sănătoase. De aceea, Sfinții Părinți spun că cel mai greu lucru în această lume este să ne suportăm unii pe alții. Totul începe de la felul cum privim lucrurile. Un om poate fi un accident sau o povară în viață, dacă ne limităm doar la experiențele superficiale sau nefericite și la disconfortul pe care ni-l produce acceptarea lui, însă, în același timp, poate fi un dar al lui Dumnezeu, dacă privim lucrurile din perspectiva darurilor fiecăruia, care se întâlnesc și care dau o bogăție și mai mare, spre o viață rotundă și împlinită. Toate acestea țin însă de cantitatea de iubire și de încredere pe care o putem investi în oameni. Astăzi ne lipsește puterea de a iubi și mai ales curajul de a ne asuma iubirea, fără de care viața nu are sens și fără de care nici o societate nu progresează la modul real. Ca un om să iubească pe altul, este cea mai grea sarcină care ne-a fost încredințată, sarcina supremă, examenul final. Iubirea este un imbold pentru fiecare, să se desăvârșească, să devină cineva, să devină o lume el însuși de dragul cuiva. Ne propunem să iubim, într-un fel sau altul, dar de obicei iubim pe cei care ne iubesc, fără să ne dăm seama că iubind astfel nu facem nici un sacrificiu pentru a iubi, pentru că acest lucru vine de la sine, iubim pe cei ce ne iubesc, adică le întoarcem dragostea. Noi trebuie să iubim fără a cere ceva în schimb, necondiționat, nu iubim pentru că ne iubesc, ci iubim pentru că așa trebuie, așa ne este scris, aceasta este adevărata artă a iubirii. Iubirea trebuie dovedită prin fapte, nu spusă prin cuvinte.

Cea mai iubită faptă bună

Nici una dintre faptele cele bune nu este așa de iubită și de plăcută lui Dumnezeu, ca atunci când mulțumește omul într-o necazuri. Și nu se bucură Dumnezeu de alta mai tare, decât atunci când cineva rabdă bucurios orice fel de necazuri i s-ar întâmpla lui (cum este de pildă boala, clevetirea pe nedrept sau prigonirea și alte necazuri). De asemenea, și de la cel care este bolnav cu trupul său, nu cere Dumnezeu post și înfrânare de mâncare și băutură sau altă osteneală și nevoiță a trupului. De la el cere Dumnezeu numai multă milă și rugăciune duhovnicească și să-i fie mîntea lui pururea la Dumnezeu. Amin.

DEPENDENȚA DE INFORMAȚIE

Trăim cu toții vremuri care, în urmă cu nici măcar o sută de ani, păreau imposibile. Tehnologia a atins praguri nevisate și este în plină expansiune. Dacă acum șaptezeci de ani abia se instalau rețelele electrice, astăzi o pană de electricitate de câteva ore agită până la paroxism un cartier, iar dacă se prelungește la câteva zile și se extinde la toată țara, cu siguranță am asista la un război civil. Viața cotidiană în proporție de 90% a devenit dependentă de mijloacele tehnologice. Aproape toate palierele sociale funcționează electronic, programele lor evoluând cu o așa de mare viteză încât, de la o generație la alta, nu se mai poate ține pasul cu progresul informațional. Despre efectele dăunătoare ale tehnologiei și a mijloacelor media s-a scris și încă se mai scrie. Atenționările pertinente vor să scape ambientul natural de mania informatizării și pe om de robotizare. În aceste condiții, Biserica are o misiune pe cât de delicată, pe atât de imposibilă. Deși se folosește de toate aceste mijloace tehnologice, informatice și media, totuși, încearcă să se detașeze de dependența lor. Procesul de atenționare este cu atât mai dificil cu cât în lupta ei cu dependența trebuie să se folosească de chiar aceste mijloace, măcar pentru a rezista social. Nu se militează pentru incriminarea tehnologiei, nici pentru condamnarea ei. Dar se face apel la libertatea omului. Aceasta trebuie salvată cu orice preț. Tehnica, prin mijloacele ei creează cel mai influent peisaj asupra libertății omului. Din ce în ce mai agasant, spațiul natural al omului devine spațiu virtual. Schemele mentale și de comportament sunt cel puțin dublate dacă nu aproape înlocuite de memoria și gestică artificială. Iar de toată această mutație, industria tehnologică nu poate fi neincriminată. De aceea, Biserica se găsește în fața unei noi provocări, căreia va trebui să-i ofere cât mai curând un răspuns și un reper inspirat. Dependența este opusul libertății. Și dacă libertatea este dar dumnezeiesc, atunci oricine și orice atentează la ea, trebuie a fi înlăturat. În acest scop, ar fi binevenită o inițiativă de post tehnologic sau post informatic. Așa cum, atunci când mâncarea a deturnat traiectoria omului s-a rânduit postul alimentar, nu împotriva alimentelor, ci pentru recuperarea libertății omului robită la ele, tot așa, astăzi, când mijloacele tehnice atentează la libertatea omului, Biserica este chemată să recomande postul informatic, nu împotriva tehnicii, ci împotriva dependenței de ea. Alături de postul de alimente (care și acesta are tendința să se virtualizeze), este binevenit postul de telefonul mobil, de calculator și tabletă, de televizor și radio etc., în definitiv, de mijloacele noi care atentează la libertatea omului modern. Este un exercițiu care se impune pentru a întări statutul de ființă teologică a omului, arătându-l pe el stăpân al tehnicii și nu sclav al ei. Un astfel de exercițiu va demasca o nevăzută dependență față de o aparent inofensivă preocupare. Și chiar dacă unii încercând postul informatic și postul tehnologic vor ajunge la convingerea că mai bine s-ar apuca de postul alimentar, chiar și așa, merită încercat. Ca exercițiu, putem începe de la câteva ore pe zi, apoi la două zile pe săptămână, apoi la câteva zile pe lună, apoi cum ne va dicta libertatea provocată.

În schimb, ne va face bine redescoperirea câtorva deprinderi oarecum uitate: plimbatul în natură, privitul cerului albastru, a florilor, a tot ce nu și-a pierdut încă naturalitatea.

† PROGRAM LITURGIC †		
ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITAȚI
Miercuri 9 decembrie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 11 decembrie	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 12 decembrie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie cu litie
Duminică 13 decembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă

Sfântul Ierarh Nicolae

Sfântul Nicolae este chipul desăvârșit al păstorului celui bun, care și-a pus sufletul său pentru noi (Ioan 11, 15). De aceea toată viața lui a fost o continuă jertfire și dăruire de sine pentru binele și mântuirea credincioșilor lui dragi. Sfântul ierarh Nicolae a înțeles cuvântul Mântuitorului că nu este alt mijloc de a câștiga iubirea, încrederea și cinstirea poporului, decât acela de a te apropia de inima lui prin fapte concrete de iubire, de milă și de ajutor. Multe sunt faptele de iubire și de milostenie creștine săvârșite de Sfântul Nicolae, căci a fost ajutorul celor sărmani, mângâietorul celor necăjiți, ocrotitorul și sprijinitorul celor nedreptățiți, izbăvitorul celor în primejdie, tuturor părinte și pildă de urmat. De aceea credincioșii l-au răsplătit cu iubirea lor, cu admirația și cinstirea lor pe care i-au dovedit-o totdeauna aici pe pământ, iar Dumnezeu cu fericirea veșnică în Ceruri. „Dumnezeu este iubire” (Ioan 6, 16) și de El ne apropiem mai întâi de toate prin iubire.

Sfântul Nicolae, ocrotitorul copiilor

În fiecare an, în noaptea de 5 spre 6 decembrie, milioane de copii din toată lumea trăiesc emoția așteptării Sfântului Nicolae. Considerat ocrotitor al copiilor, cel care ne duce cu gândul la blândețea lor, Sfântul Nicolae deschide inima fiecăruia dintre noi spre candoare, puritate și visare. El este cel care ne amintește că trebuie să rămânem copii indiferent la cât de multe încercări ne supune viața. Căci având ca model de comportare viața Sfântului Nicolae, descoperim un izvor nesecat și limpede de hrană duhovnicească, înmiresmat cu minuni tămăduitoare pentru cei ce se învrednicesc și tânjesc să le cunoască și să le descopere sensul. Una dintre minunile săvârșite se referă la povestea unui bărbat, din cetatea ierarhului Nicolae, care avea trei fete frumoase. Rămânând sărac, cu gândul la hrană și îmbrăcăminte pentru el și pentru fetele lui, tatăl dorea să le dea pe acestea spre desfrânare și casa să și-o facă necurată. Ierarhul cetății, tănuț a aruncat pe fereastra deschisă a săracului, succesiv, trei pungi de galbeni, salvându-i pe acesta și pe fiicele lui de la căderea în păcat. Sfântul Nicolae ne învață că firea noastră, cea creată de Dumnezeu este cea a bunătății, a milei, a blândeții și a dreptei cugetări. Să privim și noi în jur și să învățăm sfințenia din zâmbetul de copil, să descoperim simplitatea, buna cuviință, ascultarea, ca adevărate virtuți care să ne călăuzească pașii. Să păstrăm cât mai mult copilul din noi pentru a nu face loc omului de tip nou, forțat uneori de împrejurări să devină viclen, mincinos, fățarnic, dualist și cu multe ale însușiri de acest gen, pe care le poartă ca pe o mască având credința că doar așa poate răzbate într-o lume a dominării omului de către om.

